

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 134.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939595904/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

blive hendes Død. Jeg ønskede derfor at vække hendes Interesse for et andet, jordisk Formaal – havde hun fæstet Rod i dette Liv, vilde hun endnu kunne frelses. Men det nytter ikke at forsøge derpaa.»

Baronessen nærmede sig nu med en vis Høitidelighed, og sagde idet hun tog Plads ved Siden af Frank: »Veed De hvad! det undrer mig meget at De, selv i Ironie, vil tale saaledes med Frøken Falk efter hendes scandaløse Opførsel her idag! – «Det er ikke første Gang at vor forskjellige Opfattelse af Livet fører til Dispute mellem os! Men det undrer mig, at Deres Naade, som altid respecterer Meningsfriheden for mit Vedkommende, og forlanger den respecteret for Deres eget, ikke indrømmer Frøken Falk samme Ret. Skal man have naaet en vis Alder, eller være i Besiddelse af en vis Rang – være »Deres Naades eller »Deres Høierverdighed« for at blive deelagtig i Troesfriheden? – «Her er ikke Tale om Frøkenens Tro eller Meninger, men om hendes Varsen og Gjerninger – om det skal taales, at hun her i en Præsts Nærverelse tilstaaer sin skammelige« – Frank afbrød hende alvorligt: »Deres Naade har Talefrihed – det forstaaer sig! Men hvis De bliver ved at tale i *den* Tone, benytter jeg mig ligeledes af min Frihed, og gaaer min Veil. Jeg har Tyra Falk kjær – jeg kjender Omstændigheder ved hendes Historie, som hun naturligviis ikke gjør Enhver Regnskab for –, og det skulde gjøre mig inderlig ondt, om jeg maatte naale at hendes Opførsel blev kaldet scandaløs. Hun har forbrudt sig mod en Lov, som hun aldrig frivilligt har underkastet sig. – Det kan man ikke med Billighed fortænke hende i. Ægteskabets Sacramente er en christelig Institution, som kun har Gyldighed for Kirkens Børn, og hun er ikke Christen af Hjertet. Jeg priser hende, fordi hun har frasagt sig et Misbrug, der er almindeligt fordi Loven giver det Medhold; thi naar Loven er saa jammerlig, skal man heller følge sin egen Fornuft end vedblive at trælle under den! Og hvad Scandalen angaaer, da kan selv den Uskyldigste vække Forargelse, naar Folk i Mangel af bedre er beredt til at forarge sig over ingenting – men hvem træffer saa Forbandelsen?»

Han talte saa strengt og alvorligt, at Baronessen blev forvirret; men hun svarede endnu mere forbitret: »Da er De virkelig den første Præst, som jeg hører forsvare Fritænkerie og Losagtighed – for at nævne Tingen ved dens rette Navn – Tugthuusfangerne og

Ladegaardslemmerne vilde vist sende Dem en Takadresse, hvis de kjendte Deres Bestræbelse for at sikre dem deres Frihed og Berettigelse ligeoverfor Lovens! – Frank svarede med et Smil: »Det var et Misgreb, som vilde ydmyge mig mindre, end om Pharisaerne helligholdt mit Jubilæum med et Festmaal.«

»Det undrer mig, at De, som Præst, vil undskyde Frøken Falk med hendes Mangel paa Christendom!« sagde en gammel orthodox Dame i Selskabet. »Hvad man end dømmer om denne forunderlige Følge af hendes Vantro, bliver Aarsagen dog altid lige beklagelig.«

»Ja, deri er jeg ganske enig med Dem, kjære Frue,« svarede Frank ivrig. »Ingen kan beklage hende mere end jeg! Som Christen holder jeg det visselig for den største Ulykke at være blind for vort hellige Evangeliums Sandhed – men den største Ulykke er ikke ensbetydende med den største Skam. Og ligeoverfor de Ulykkelige som for de Bødefulde have vi to Ord af Skriften at mindes: dømmet ikke.«

Mens en Dispute saaledes udspandt sig mellem Frank og de tilstedeværende ældre Damer, der alle, paa Helene nær, betragtede hans frisindede Tænkemaade som et Forræderie mod Kirken, ja mod hele Samfundet, gjorde de Unge mange intet mindre end smigrende Bemærkninger om den gamle Baronesse, der ikke stod højt i deres Gunst. Den Ugeneethed, hvormed hun udtalte sin Mening om hver især, ligesom hun paa Udstillingen kritiserede Malerierne, havde skaffet hende mange Fjender – hvilken ung Pige vil see sin Skjønhed underkastet offentlig Examen?! – »Baronessen seer paa Dig, som om hun vilde købe Dig, Minona!« sagde en ung Pige, idet hun opfangede det Kjenderblik, hvormed den gamle Dames graa Øine fulgte hver Bevægelse af Minonas lette Skikkelse. »Pygmalion kan ikke mere brændende have ønsket Marmorstøtten Liv, end hun ønsker at Frøken Aagesen skulde forvandles til Marmor, og flyttes hen blandt Kunstværkerne i Thorvaldsens Museum!« bemærkede Otto Frank. »Tag Dig iagt, at hun ikke bortfører Dig, for hemmelig at lade Dig bringe til Kunstkammeret som en Foræring fra Baronesse Trampe! Gud veed hvad hun vilde sige, dersom jeg tilbød hende min Næse, som frivilligt Bidrag til samme patriotiske Øiemed?!« udbrød en sortøiet Brunette, hvis antigræske